

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 30 2020, nummers 626 – 646, vrijdag 14 augustus 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Bouwbesluit	11
Planschade.....	12
Waterwet.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	16
Bijstand	17
Bestuursrecht overig	18
APV.....	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	19
Noodverordening	21
Wet op de rechtsbijstand	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 626

ABRS, 05-08-2020, 201906499/1/R4 en 201906503/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 6:5, 6:7, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1, 6:10 lid 1 aanhef en onder b

BEZWAARTERMIJN. Prematuur bezwaar. I.c. doet zich niet de situatie voor, die wordt beschreven in artikel 6:10, eerste lid, aanhef onder b, van de Awb. De enkele algemene verwijzing naar gesprekken die zouden hebben plaatsgevonden, zonder nadere concretisering van de informatie, is niet voldoende voor de rechtvaardiging van de veronderstelling dat de vergunning al was verleend.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen in en wijzigen van een monumentaal pand om een kleinschalig hotel te realiseren. [...]

2. De VvE betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college haar bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat zij niet tijdig bezwaar heeft gemaakt. Hiertoe voert de VvE aan dat de situatie zich voordoet zoals genoemd in artikel 6:10, eerste lid aanhef onder b, van de Awb. Dit is hen uit gesprekken gebleken tussen medewerkers van de gemeente en hun bestuur, aldus de VvE. Verder voert de VvE aan dat zij een machtiging heeft verleend aan een andere bezwaarmaker, [appellant sub 1A], die wel tijdig bezwaar heeft gemaakt. [...]

2.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de VvE niet aannemelijk gemaakt dat zij, ten tijde van de indiening van de handtekeningenlijst van 26 april 2017, redelijkerwijs kon menen dat al een besluit tot verlening van de omgevingsvergunning tot stand was gekomen. De enkele algemene verwijzing ter zitting naar gesprekken die zouden hebben plaatsgevonden, zonder nadere concretisering van de informatie, is niet voldoende voor de rechtvaardiging van de veronderstelling dat het college dat de vergunning op 26 april 2017 al was verleend. Dit betekent dat zich niet de situatie voordoet, die wordt beschreven in artikel 6:10, eerste lid, aanhef onder b, van de Awb.

Voorts overweegt de Afdeling dat de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat het bezwaarschrift zoals ingediend door [appellant sub 1A] op 29 juni 2017 niet door of namens de VvE is ingediend. Weliswaar heeft [appellant sub 1A] de handtekeningenlijst van 26 april 2017, waarop ook de handtekening van in ieder geval [appellant sub 1B] als bestuurslid van de VvE staat, bijgevoegd bij zijn bezwaar van 29 juni 2017, maar dit betekent nog niet dat ook de VvE [appellant sub 1A] heeft gemachtigd om namens haar bezwaar te maken tegen het besluit van 15 mei 2017. De handtekeningenlijst dateert immers van 26 april 2017. Op dat moment was het besluit van 15 mei 2017 nog niet tot stand gekomen. Voorts blijkt niet concreet uit de handtekeningenlijst dat de VvE [appellant sub 1A] machtigt om bezwaar in te dienen tegen het besluit van 15 mei 2017, omdat slechts vermeld staat dat bewoners bezwaar aantekenen en verder dat ondergetekenden schriftelijk op de hoogte gehouden willen worden van de voortgang van de vergunningaanvragen rond het pand. Bovendien acht de Afdeling het van belang dat de VvE later en na het verstrijken van de bezwaartermijn op 11 juli 2017 zelfstandig een

bezwaarschrift heeft ingediend waarin geen verwijzing is opgenomen naar het bezwaarschrift zoals ingediend door [appellant sub 1A]. Het vorenstaande brengt met zich dat het bezwaar van de VvE enkel met het bezwaarschrift van 11 juli 2017 is ingediend tegen het besluit van 5 mei 2017, welk bezwaar door het college op 13 juli 2017 is ontvangen. De in artikel 6:7 van de Awb voorgeschreven termijn van zes weken waarbinnen bezwaar tegen dat besluit kon worden gemaakt, eindigde evenwel op 30 juni 2017, zodat het bezwaarschrift buiten die termijn is ingediend. Niet is gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan de termijnoverschrijding verschoonbaar kan worden geacht. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het college het bezwaar van de VvE terecht wegens te late indiening ervan niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1882](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 627

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 21-07-2020, AWB 20/3872

burgemeester van de gemeente [woonplaats], verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. SLUITING VAKANTIEWONING. TOEZICHT VERHUURDER. De rechtspraak op grond waarvan verhuurders concreet toezicht moeten houden en controles moeten uitvoeren die zijn gericht op het gebruik van een pand dat zij verhuren kan niet één op één worden doorgetrokken naar de onderhavige situatie, waarbij sprake is van kortdurende verhuur van een vakantiewoning.

[...] de burgemeester [heeft] verzoeker gelast zijn vakantiewoning [...] voor de duur van zes maanden te sluiten.

[..] 7.2. [...] de voorzieningenrechter [is] van oordeel dat op zijn minst grote vraagtekens te plaatsen zijn bij de noodzakelijkheid van de sluiting.

Is sluiting van het perceel evenredig?

8. Naast noodzakelijk moet de sluiting ook evenredig zijn. Ook op dit punt is de voorzieningenrechter niet overtuigd.

8.1.[...] Bij de beoordeling van de evenredigheid van de sluiting kan de vraag of verzoeker een verwijt kan worden gemaakt van de overtreding spelen. Vast staat dat verzoeker op geen enkele wijze betrokken is geweest bij de overtreding. De burgemeester wijst op de rechtspraak op grond waarvan verhuurders concreet toezicht moeten houden en controles moeten uitvoeren die zijn gericht op het gebruik van een pand dat zij verhuren. Die rechtspraak kan echter niet één op één worden doorgetrokken naar de onderhavige situatie, waarbij sprake is van kortdurende verhuur van een vakantiewoning. Van een eigenaar of beheerder van een vakantiewoning kan redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij tijdens elke nieuwe kortdurende huurperiode controles in of nabij het pand uitvoert. Dit leidt tot het oordeel dat verzoeker niet alleen

niet op de hoogte was, maar ook niet redelijkerwijs op de hoogte kon zijn, van de aanwezigheid van de aangetroffen drugs in zijn vakantiewoning.

8.2. Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting van de vakantiewoning gebruik kunnen maken. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3631](https://ecli.nl/RBGEL:2020:3631)

JnB2020, 628

Voorzienenrechter Rechtbank Den Haag, 20-07-2020 (publ. 27-07-2020), SGR 20/4154

waarnemend burgemeester van Den Haag, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. BEWIJSLAST.

NOODZAKELIJKHEID. Woningssluiting. Voldoende aannemelijk dat aangetroffen stoffen (pillen) harddrugs waren. Verweerder heeft de noodzakelijkheid om de woning te sluiten onvoldoende gemotiveerd.

[...] verweerder [heeft] gelast de woning [...] voor [...] zes maanden te sluiten [...].

Bevoegdheid

[...] 5.3. In de op ambtsead opgestelde bestuurlijke rapportage [...] is vermeld dat uit een indicatieve test is gebleken dat de pillen positief testen op MDMA/XTC. De voorzieningenrechter is van oordeel – net zoals de Afdeling in voornoemde uitspraak – dat een verklaring van het NFI niet is vereist omdat in het bestuursrecht een andere bewijslast geldt dan in het strafrecht. De indicatieve test maakt voldoende aannemelijk dat de aangetroffen stoffen harddrugs waren. Niet is gebleken van aanwijzingen dat de indicatieve test ten onrechte positief is noch dat de bestuurlijke rapportage onjuistheden bevat. Het betoog van verzoeker dat niet kan worden uitgesloten dat de indicatieve test onjuist is, is hiervoor onvoldoende. De verklaring van verzoeker dat de pillen lustopwekkende middelen zijn, is niet met stukken onderbouwd en volgt de voorzieningenrechter daarom niet.

5.4. De voorzieningenrechter overweegt hierbij dat de politierechter verzoeker niet heeft vrijgesproken omdat vast is komen te staan dat de pillen geen harddrugs betreffen, maar vanwege een gebrek aan bewijs. In de strafrechtelijke procedure van verzoeker is niet vast komen te zijn dat de pillen geen harddrugs zijn.

[...] Noodzakelijkheid en evenredigheid

[...] 6.1. De voorzieningenrechter is van voorlopig oordeel dat verweerder in het primaire besluit onvoldoende de omstandigheden van verzoeker en de betreffende woning betreft in zijn besluitvorming. [...]

[..] 6.2 [...] Nu verweerder stelt dat er een noodzaak is om de woning te sluiten ter bescherming van het woon- en leefklimaat, is het aan hem om in het kader van de noodzakelijkheid deze omstandigheden aannemelijk te maken of te motiveren.

6.3. In dit kader acht de voorzieningenrechter van belang dat slechts één type harddrugs is aangetroffen, geen attributen van drugsgebruik, geen attributen van drugshandel, geen grote hoeveelheden contant geld en er geen meldingen van overlast of een loop zijn. Het ligt op de weg van verweerder om nader te motiveren waarom de enkele aanwezigheid van drugs aannemelijk maakt dat de woning betrokken is bij drugshandel en het om die reden gesloten moet worden ter bescherming van het woon- en

leefklimaat, of om de feitelijke drugshandel en 'loop' naar de woning aannemelijk te maken.

[...] 7. [...] Gelet op de voor verzoeker zeer ingrijpende gevolgen van de sluiting van zijn woning weegt het belang van verzoeker bij het treffen van een voorlopige voorziening zwaarder dan het belang van verweerder bij de onmiddellijke uitvoering van het primaire besluit. De voorzieningenrechter zal het besluit schorsen tot zes weken na de beslissing op bezwaar.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:6768](https://ecli.nl/RBDHA:2020:6768)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 629

ABRS 12-08-2020, 201905256/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. WOON- EN LEEFKLIMAAT. STUDENTEN. Omgevingsvergunning dakterras. Een verschil in beoordeling tussen enerzijds panden die worden gebruikt voor kamerverhuur - in het bijzonder aan studenten - en anderzijds bewoning door één huishouden, is gerechtvaardigd. I.c. heeft het college niet deugdelijk gemotiveerd waarom het onbeperkte gebruik van het dakterras in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het realiseren van een dakterras.

[...] 3.2. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat er een ruimtelijk relevant verschil is tussen het gebruik van een pand voor kamerverhuur en de bewoning van een pand door één huishouden, omdat dit van invloed kan zijn op het woon- en leefklimaat van de omgeving. Hierbij gaat het onder meer om (geluid)overlast. Dit ruimtelijk relevante verschil geldt te meer bij kamerverhuur aan studenten, alleen al vanwege de leeftijdsamenstelling en het levensritme van de te onderscheiden groepen bewoners (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2276](https://ecli.nl/RVS:2018:2276)). Een verschil in beoordeling tussen enerzijds panden die worden gebruikt voor kamerverhuur - in het bijzonder aan studenten - en anderzijds bewoning door één huishouden, is daarom gerechtvaardigd.

[...] 6. Naar aanleiding van rechtbankuitspraak heeft het college het besluit van 10 juli 2019 genomen en daarbij het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning wederom in stand gelaten. [...]

[...] 8.1 Het dakterras van ongeveer 45 m², is groot genoeg om door een groot aantal personen tegelijkertijd te worden gebruikt. Een dergelijk intensief gebruik is naar het oordeel van de Afdeling niet onaannemelijk, omdat het pand kamergewijs wordt verhuurd aan vijf personen (studenten), en dus niet wordt gebruikt door één huishouden.

Aangezien het pand mag worden bewoond door studenten, kan evenmin worden uitgesloten dat het dakterras regelmatig 's avonds laat en 's nachts wordt gebruikt. In het besluit van 10 juli 2019 is niet kenbaar rekening gehouden met dit mogelijke gebruik en de ruimtelijke gevolgen daarvan. Zo is niet duidelijk hoeveel personen volgens het college naar verwachting gelijktijdig gebruik zullen en mogen maken van het dakterras, op welke tijdstippen dat zal zijn, hoe vaak dit zal gebeuren en in hoeverre dat tot (geluid)hinder voor omwonenden leidt. Evenmin zijn voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden waarmee het gebruik van het dakterras wordt beperkt. Dat het dakterras wordt voorzien van een hek van 1,85 m hoog, waardoor de gebruikers minder gemakkelijk op de daken van omliggende panden kunnen klimmen, is daartoe onvoldoende omdat het gebruik van het dakterras zelf daarmee niet wordt beperkt. Gelet op het voorgaande heeft het college niet deugdelijk gemotiveerd waarom het onbeperkte gebruik van het dakterras in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Een deugdelijke afweging van enerzijds de belangen van de eigenaar en de bewoners van het pand bij onbeperkt gebruik van het dakterras, en anderzijds het woon- en leefklimaat van omwonenden, ontbreekt eveneens. De stelling dat het pand in een stedelijke, gemêleerde omgeving ligt en dat het dakterras aan drie zijden wordt omsloten door muren, betekent nog niet dat de (geluid)hinder van het onbeperkte gebruik van het dakterras zonder meer aanvaardbaar is. De omstandigheden dat de verhuurder een huishoudelijk reglement zou hebben opgesteld en [wederpartij] bij overlast telefonisch contact op kan nemen met de verhuurder, maken dit niet anders. Onderlinge afspraken hebben immers geen gevolgen voor het gebruik van het dakterras dat op grond van de omgevingsvergunning is toegestaan. Hetzelfde geldt voor het vergunningvoorschrift inhoudende dat men zich bij overlast kan wenden tot de aanvrager. Tegen overtreding van dit voorschrift kan bovendien niet handhavend worden opgetreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1907](#)

JnB2020, 630

Voorzieningenrechter ABRS 05-08-2020, 202003556/1/R1 en 202003556/2/R1
college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder c

WABO. BESCHERMD STADSGEZICHT. Bouwplan is niet in strijd met de bestemming "Waarde-Cultuurhistorie", zoals omschreven in de planregels. "De met het beschermde stadsgezicht verbonden cultuurhistorische en architectonische waarden" zien niet op bestaande interieurs. De bescherming vanwege het beschermde stadsgezicht ziet naar zijn aard op de karakteristieke waarden van het aanzicht van het als zodanig aangewezen gebied.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het intern verbouwen en het uitvoeren van funderingsherstel op de percelen [...].

[...] 4. Ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan [...] rusten op de percelen de bestemmingen "Gemengd-1", "Waarde-Archeologie 10", "Waarde-Cultuurhistorie" en de aanduiding "specifieke bouwaanduiding - orde 1".

[...] 6.2. Over het betoog dat de rechtbank heeft miskend dat het bouwplan in strijd is met deze bestemming [red: "Waarde-Cultuurhistorie"], zoals omschreven in artikel 36.1, onder a, van de planregels, overweegt de Afdeling het volgende.

Het college heeft zich bij deze toets gebaseerd op de adviezen van de CRK. Daarnaast heeft het college zich, mede in het licht daarvan, op het standpunt gesteld dat nu na de verbouwing het buitenaanzicht van de gevels en de kap van de panden niet wijzigt, het bouwplan niet in strijd is met de bestemmingsomschrijving.

Anders dan [appellant A] en [appellant B] betogen, kan laatstgenoemd standpunt van het college niet onjuist worden geacht. Het betoog dat 'de met het beschermde stadsgezicht verbonden cultuurhistorische en architectonische waarden' in genoemde bepaling aldus moeten worden uitgelegd dat deze niet alleen zien op het uiterlijk van de gebouwen, maar ook op de bestaande interieurs en de ruimtelijke uitstraling van het gebruik van de panden, volgt de Afdeling niet. Hetgeen hierover is aangevoerd, mede onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting bij de Monumentenwet 1988 (TK 1986-1987, 19 881, nr. 3, p. 6), leidt niet tot dat oordeel. De conclusie van [appellant A] en [appellant B], te weten dat de bestaande interieurs van de panden [...] ook onder deze bescherming vallen en daarom niet mogen worden aangetast, volgt daaruit naar het oordeel van de Afdeling niet. De bescherming vanwege het aan de orde zijnde beschermde stadsgezicht, ziet naar zijn aard op de karakteristieke waarden van het aanzicht van het als zodanig aangewezen gebied. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1840](https://ecli.nl/rvs/2020:1840)

JnB2020, 631

MK ABRS 29-07-2020, 201906104/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Beuningen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.30

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid , aanhef en onder a onder 3°

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. NATUURBESCHERMING.

RELATIVITEITSVEREISTE. VERWEVENHEID BELANGEN. GEBIEDSBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. In een geval waarin een bestemmingsplan of een omgevingsvergunning voorziet in een ruimtelijke ontwikkeling op gronden waarop uit hoofde van de Wnb beschermde diersoorten voorkomen en de afstand van de woning van de betrokken appellant tot die gronden hemelsbreed meer dan 100 meter bedraagt, zal in zijn algemeenheid geen verwevenheid worden aangenomen.

[...] [Verlenen] omgevingsvergunning [...] voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van de gronden [...] voor zand- en grindwinning en een klasseerinstallatie met bijbehorende bouwwerken en voorzieningen.

[...] 14. [appellant sub 1], [appellant sub 2] en anderen en [appellant sub 3] en anderen betogen dat voor het project een vergunning op grond van de Wnb nodig is, onder meer vanwege de stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied "Rijntakken" die het project volgens hen met zich brengt. Zij achten het onwaarschijnlijk dat deze vergunning kan

worden verleend. [appellant sub 1] voert in dat verband ook aan dat het project negatieve gevolgen heeft voor de habitats en soorten. [...].

[...] 14.1. [...] De bepalingen in de Wnb over de beoordeling van omgevingsvergunning die gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied strekken ter bescherming van het behoud van de natuurwaarden in deze gebieden. Uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1412](#), volgt dat de individuele belangen van burgers bij het behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving, waarvan een Natura 2000-gebied deel uitmaakt, zo verweven kunnen zijn met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen.

Bij de beantwoording van de vraag of dat soort verwevenheid kan worden aangenomen, wordt onder meer rekening gehouden met de situering van de woning van de appellant, al dan niet tussen overige bebouwing, met de afstand tussen de woning van appellant en het natuurgebied, met wat aanwezig is in het gebied tussen de woning en het Natura 2000-gebied en met het al dan niet bestaande, gehele of gedeeltelijke directe zicht vanuit de woning op het gebied. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1110](#).

Het Natura 2000-gebied "Rijntakken" ligt op een afstand van ongeveer 2,6 km van de woning van [appellant sub 1]. De dichtstbij het Natura 2000-gebied gelegen woning van [appellant sub 2] en anderen, [locatie 2], ligt op 2,4 km van dat gebied. De dichtstbij het Natura 2000-gebied gelegen woning van [appellant sub 3] en anderen, Jonkerstraat 83, ligt op 1,4 km van dat gebied. Deze afstanden tot het Natura 2000-gebied "Rijntakken" zijn te groot om verwevenheid aan te nemen. Het relativiteitsvereiste staat aan het vernietigen van de bestreden besluiten wegens strijd met de Wnb als het gaat om het onderdeel gebiedsbescherming in de weg.

[...] 14.2. Wat betreft het beroep van [appellant sub 1] op het ontbreken van een ontheffing voor het onderdeel soortenbescherming wordt het volgende overwogen.

Als een natuurlijke persoon zich beroept op de bepalingen van de Wnb die strekken tot de bescherming van plant- en diersoorten beroept hij zich op een algemeen belang waarvoor hij niet in rechte kan opkomen. Niet in alle gevallen hoeft echter op voorhand uitgesloten te worden geacht dat de Wnb met de bescherming van plant- en diersoorten ook bescherming biedt aan het belang bij het behoud van een goede kwaliteit van de directe woon- en leefomgeving van natuurlijke personen. De belangen van omwonenden bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe woon- en leefomgeving kunnen zo verweven zijn met het algemeen belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:283](#) (Enschede), en 19 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA3666](#) (Windpark Noordoostpolder).

Bij de beantwoording van de vraag of verwevenheid als hiervoor bedoeld kan worden aangenomen, wordt in het bijzonder rekening gehouden met de afstand tussen de woning van appellant en het plangebied, of in voorkomend geval, de locatie waarop het in een omgevingsvergunning voorziene project, dan wel andere handelingen worden uitgevoerd. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 5 februari 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:375](#) (Goeree-Overflakkee), 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4197](#) (Terneuzen), 4 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1146](#) (Windpark Bijvanck), 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](#) (De Drentse Monden en Oostermoer) en 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1234](#) (Lansingerland). In een geval waarin een bestemmingsplan of een omgevingsvergunning voorziet in een ruimtelijke ontwikkeling op gronden waarop uit hoofde van de Wnb beschermde diersoorten voorkomen en de afstand van de woning van de betrokken appellant tot die gronden hemelsbreed meer dan 100 meter bedraagt, dan zal in zijn algemeenheid niet zo'n verwevenheid worden aangenomen. De kwaliteit van de directe leefomgeving van appellant houdt dan onvoldoende verband met de bescherming van de volgens hem op de gronden, waar de ruimtelijke ontwikkeling is voorzien, levende beschermde diersoorten (uitspraken van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4197](#) (Terneuzen) en van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1234](#) (Lansingerland)).

[ECLI:NL:RVS:2020:1830](#)

JnB2020, 632

ABRS, 29-07-2020, 201906876/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b

WABO. WERK/WERKZAAMHEID. KAPPEN. NATUURWAARDEN.

ERFDIENSTBAARHEID. Omgevingsvergunning kappen van 8 bomen. Uit de besluitvorming blijkt niet dat het college zich rekenschap heeft gegeven van de betekenis van de aanwezige erfdiensbaarheid voor de vereiste inplant en daarmee voor de vraag of de natuurwaarden worden aangetast. Besluit is niet zorgvuldig voorbereid.

[..] omgevingsvergunning [...] voor het kappen van 8 bomen [...].

[...] 2. Op grond van artikel 20, onder I en II, gelezen in samenhang met artikel 10, onder IV, van de voorschriften van het op die plaats geldende bestemmingsplan [...] is voor deze activiteit een omgevingsvergunning nodig. Deze omgevingsvergunning kan worden verleend als de natuurwaarden op die plaats niet in onevenredige mate worden aangetast.

[...] 7. Milieuvereniging Oosterhout betoogt verder dat de rechtbank heeft miskend dat de inplantplicht niet uitvoerbaar is, doordat de omgevingsvergunning niet zorgvuldig tot stand gekomen is. Milieuvereniging Oosterhout wijst op de omstandigheid dat het bestaande pad dat opgeheven moet worden voor de inplant niet kan worden verwijderd, omdat de eigenaren van de naastgelegen woning en het dierenpension die zijn gevestigd aan de [locatie 2] een recht uit hoofde van erfdiensbaarheid hebben op het bestaande pad. Inmiddels is ook gebleken dat zij een beroep op de erfdiensbaarheid hebben gedaan. Op 27 mei 2019 heeft de rechtbank Zeeland West-Brabant geoordeeld dat de bestaande weg moet worden behouden en dat het recht uit hoofde van de erfdiensbaarheid niet mag worden belemmerd.

[...] 7.1. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank niet onderkend dat het college zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de aantasting van de natuurwaarden.

Uit het ecologisch advies dat hiervoor onder 2 is genoemd, volgt dat de aangevraagde activiteit uitsluitend dan de natuurwaarden, als bedoeld in artikel 20, onder II, van de planvoorschriften, niet aantast als de inplantplicht wordt uitgevoerd.

Uit de stukken volgt dat het college ermee bekend was dat het bestaande pad tevens als ontsluiting dient voor het perceel van de eigenaren van het naastgelegen perceel. Het was het college ook bekend dat het perceel van de eigenaren vanaf de openbare weg uitsluitend te bereiken is via het bestaande pad en dat de eigenaren dit recht hebben uit hoofde van de erfdienstbaarheid. Zoals is gebleken uit bovengenoemde uitspraak van 27 mei 2019 moet de bestaande weg worden behouden en mag het recht uit hoofde van de erfdienstbaarheid niet worden belemmerd. Uit de besluitvorming blijkt echter niet dat het college zich rekenschap heeft gegeven wat dit betekent voor de genoemde vereiste inplant en daarmee voor de vraag of de natuurwaarden worden aangetast.

Gelet hierop is het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en daarmee in strijd met artikel 3:2 van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1813](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-07-2020 (publ. 31-07-2020), SHE 20/887T ([ECLI:NL:RBOBR:2020:3501](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-07-2020 (publ. 07-08-2020), SHE 19/2119 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:3736](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2020, 633

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 21-07-2020 (publ. 23-07-2020), HAA 20/3208

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlem, verweerder.
Bouwbesluit 2012 2.7

BOUWBESLUIT. BELASTBAARHEIDSEISEN. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening sluiting museum.

Niet in geschil is dat de eerste verdiepingvloer niet voldoet aan de eisen die daaraan gesteld worden in artikel 2.7 van het Bouwbesluit, omdat niet wordt voldaan aan de belastbaarheidseisen van NEN 8700. Het enkele feit dat de vloer niet voldoet aan de NEN-norm, betekent echter nog niet dat sprake is van een acuut gevaar. Verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat gebruik van de vloer door de maximumaantallen personen als beschreven in het besluit onveilig is. De verwijzing naar het rapport voor Bouwpathologie van 30 september 2019 en getoonde foto's is daarvoor onvoldoende. De conclusie die verzoeker trekt uit dat rapport, inhoudende dat het gebruik volledig gestaakt dient te worden, is door verweerder onderbouwd weersproken. Dat sprake is van een acuut gevaar voor de veiligheid dat enkel kan worden afgewend door volledige sluiting van het museum (of de verdiepingvloer) acht de

voorzieningenrechter dan ook niet aannemelijk.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:5592](https://ecli.nl/RBNHO:2020:5592)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 634

MK ABRS, 12-08-20202, 201905220/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1

PLANSCHADE. Afwijzing verzoek exploitant bungalowpark om tegemoetkoming in planschade ten gevolge van inwerkingtreding nieuwe bestemmingsplan dat permanente bewoning van de recreatiewoningen toestaat.

TOTSTANDKOMING NIEUWE BESTEMMINGSPAN. Voor zover bij de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan onregelmatigheden hebben plaatsgevonden, kan dat niet leiden tot het oordeel dat een besluit op de aanvraag om tegemoetkoming in planschade, waarbij die vaststelling als uitgangspunt geldt, niet rechtmatig is.

OORZAKELIJK VERBAND. PLANVERGELIJKING. I.c. wordt niet voldaan aan de eis dat tussen de gestelde schade en de planologische wijziging een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat. Overigens is de gestelde afname van de vraag van de eigenaren/huurders van recreatiewoningen naar de door exploitant geleverde diensten geen ruimtelijk gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan. Die afname is niet te herleiden tot een van de in het planschaderecht relevante schadefactoren en heeft daarom geen betekenis in de vergelijking met het oude planologische regime en in de schadetaxatie.

[...] 1. Het geschil tussen partijen gaat over de afwijzing van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade.

[...] 2. [appellant B] is exploitant van [red: het] bungalowpark [...].

[...] 3. Onder het oude planologische regime [...] was permanente bewoning van de recreatiewoningen niet toegestaan.

4. Volgens de tussen [appellant B] en de eigenaren van de recreatiewoningen gesloten koopovereenkomsten was de koper verplicht om zijn perceel overeenkomstig de voorschriften van het bestemmingsplan te gebruiken en om deze verplichting bij wijze van een ketting- en derdenbeding aan een koper en/of zijn rechtsopvolger op te leggen. Volgens de tussen [appellant B] en de eigenaren gesloten overeenkomsten tot verhuur was [appellant B] huurder van de recreatiewoningen en mocht hij deze woningen onderverhuren. Volgens de door de eigenaren ondertekende afstandsverklaringen was eigen gebruik van de woning - na opzegging van de overeenkomsten - niet toegestaan en diende opzegging van de afstandsverklaringen schriftelijk en uiterlijk zes maanden vóór het einde van het lopende kalenderjaar te geschieden.

[...] 5. [...] In [...] [red: het nieuwe] bestemmingsplan is het (mede)gebruik van de zich op het bungalowpark bevindende recreatiewoningen voor permanente bewoning toegestaan. [...]

[...] 6. [...] [red: appellant B] vreest dat (de mogelijkheid van) permanente bewoning leidt tot een daling van de verhuur van recreatiewoningen en dat dit leidt tot een daling van de bemiddelingsprovisie die hij bij verhuur krijgt, tot een daling van inkomsten uit verhuur van linnengoed en meubels en tot een daling van inkomsten uit diverse schoonmaakwerkzaamheden en overige werkzaamheden die hij verricht voor de eigenaren van de recreatiewoningen. Door de terugloop in die werkzaamheden is hij gehouden om arbeidsovereenkomsten met werknemers te beëindigen en transitievergoedingen te betalen. Ook voorziet hij dat het toestaan van permanente bewoning leidt tot een intensiever gebruik van de openbare ruimte en dat dit leidt tot hogere kosten.

[...] 11.1. Voor zover bij de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan onregelmatigheden hebben plaatsgevonden, kan dat niet leiden tot het oordeel dat een besluit op de aanvraag om tegemoetkoming in planschade, waarbij die vaststelling als uitgangspunt geldt, niet rechtmatig is. Zie bijvoorbeeld (onder 5.4 van) de uitspraak van de Afdeling van 2 juli 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:2401](#)). Schade als gevolg van gestelde onregelmatigheden kan niet op grond van artikel 6.1, eerste lid, van de Wro worden vergoed. Die bepaling biedt uitsluitend een grondslag voor toekenning van een tegemoetkoming in planschade. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. Het betoog faalt.

[...] 13.3. Volgens [appellant B] is de gestelde inkomensderving een gevolg van de afname van de vraag van de eigenaren van recreatiewoningen en de huurders van die woningen naar de door [appellant B] geleverde diensten en zou de schade niet zijn ontstaan als het nieuwe bestemmingsplan niet was vastgesteld en in werking getreden. Indien deze stelling juist is en de schade zonder het nieuwe bestemmingsplan niet was ontstaan, rechtvaardigt dat echter nog niet de conclusie dat de schade in een zodanig nauw verband tot het nieuwe bestemmingsplan staat, dat de schade het college, mede gezien de aard van de aansprakelijkheid en van de schade, als een rechtstreeks gevolg van het nieuwe bestemmingsplan kan worden toegerekend. [appellant B] heeft in de onder 4 bedoelde koopovereenkomsten zelf de keuze gemaakt om het gebruik van de woningen te koppelen aan de voorschriften van het bestemmingsplan. [appellant B] had, in plaats daarvan, bij deze koopovereenkomsten ook kunnen bepalen dat permanente bewoning van de woningen niet is toegestaan. Verder is gebruik voor recreatieve doeleinden onder het nieuwe planologische regime nog steeds toegestaan en is dat gebruik dus niet beperkt tot permanente woondoeleinden. Of woningen voor permanente woondoeleinden worden gebruikt, is een gevolg van de keuze van de eigenaren van die woningen. In het advies van Gloudemans is verder terecht vermeld dat het die eigenaren vrijstaat om te bepalen met wie zij een bemiddelingsovereenkomst sluiten en of zij gebruik wensen te maken van aanvullende services van [appellant B] en dat de gestelde inkomensderving ook onder het oude planologische regime had kunnen ontstaan. De conclusie is dat niet wordt voldaan aan de in de jurisprudentie van de Afdeling gestelde eis dat tussen de gestelde schade en de planologische wijziging een rechtstreeks

oorzakelijk verband bestaat. Het college heeft - alleen al hierom - geen aanleiding hoeven zien voor toekenning van de door [appellant B] aangevraagde tegemoetkoming in de schade. Overigens heeft de rechtbank terecht overwogen dat de gestelde afname van de vraag van de eigenaren van recreatiewoningen en de huurders van deze woningen naar de door [appellant B] geleverde diensten geen ruimtelijk gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan is. Die afname is niet te herleiden tot een van de in het planschaderecht relevante schadefactoren, zoals een aantasting van de privacy of een toename van de overlast, en heeft daarom geen betekenis in de vergelijking met het oude planologische regime en in de schadetaxatie. De rechtbank heeft terecht overwogen dat [appellant B] als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan niet in een nadeliger planologische situatie is komen te verkeren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1933](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 635

ABRS, 12-08-2020, 201905758/1/R1

college van dijkgraaf en heemraden van Waterschap Rivierenland,
appellant,

Waterwet 5.1

Waterschapswet 78 lid 2

Eigendommenbeleid Waterschap Rivierenland (hierna: Eigendommenbeleid)

WATERWET. Bij het vaststellen van een legger is niet relevant of het college ook de eigendom van de gronden en wateren waarvoor de legger geldt, heeft of gaat verwerven. Het Eigendommenbeleid staat niet in de weg aan het wijzigen van de legger zonder dat het waterschap eigendom heeft of verwerft van de A-watgangen.

Besluit waarbij het college de wijziging van de legger wateren 2018 heeft vastgesteld.
[...]

4. Het college verzet zich alleen tegen het als tweede genoemde oordeel van de rechtbank, namelijk dat het eerst de eigendom van een watergang moet verwerven alvorens aan deze watergang een A-status toe te kunnen kennen. Met verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 9 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1461](#), en 6 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3357](#), stelt het college dat eigendom van de kadastrale ondergrond van de A-watergang bij de vaststelling van die A-watergang in een legger geen rol speelt. Ook al staat in het Eigendommenbeleid dat de kernzone van de A-watgangen eigendom moet zijn van het waterschap, dit beleid maakt volgens het college geen onderdeel uit van de leggerprocedure. [...]

4.1. In paragraaf 6.2 van het Eigendommenbeleid staat het volgende: [...]

4.2. De Afdeling overweegt dat bij het vaststellen van de legger niet relevant is of het college ook de eigendom van de gronden en wateren waarvoor de legger geldt, heeft of

gaat verwerven. De legger geeft aan waar de keur van het waterschap van toepassing is en slaat op de aard van het water. Dit staat los van de eigendom van de in de legger genoemde wateren. Zie ter vergelijking de door het college genoemde uitspraken van de Afdeling van 9 oktober 2013, onder 3.1, en 6 december 2017, ook onder 3.1. Overigens eist ook de rechtbank, anders dan het college meent, niet dat het college de eigendom al verworven heeft voordat de legger wordt gewijzigd. Dat volgt uit de woordkeuze "de eigendom heeft of verwerft".

Dat in het Eigendommenbeleid staat dat A-wateren in eigendom moeten zijn of komen van het waterschap, leidt niet tot het oordeel dat daarom deze wijziging van de legger onrechtmatig is. Het Eigendommenbeleid staat niet in de weg aan het wijzigen van de legger zonder dat het waterschap eigendom heeft of verwerft van de A-watervangsten. In het Eigendommenbeleid is niet neergelegd dat een watervangst alleen een A-watervangst kan worden als het in eigendom van het waterschap is. Uit dat beleid volgt alleen dat het voor het waterschap belangrijk is om een A-watervangst in eigendom te krijgen om bij de uitoefening van de waterschapstaak niet afhankelijk te zijn van een andere eigenaar. Het Eigendommenbeleid maakt, zoals ook het college in zijn brief van 14 april 2020 heeft toegelicht, geen onderdeel uit van de procedure voor de vaststelling van een legger, maar gaat over het voeren van beleid dat functioneel is voor de uitvoering van de taken en doelstellingen van het waterschap. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1908](#)

JnB2020, 636

MK ABRS, 12-08-2020, 201902890/1/A2

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Waterwet 7.14 lid 1

Invoeringswet Waterwet 2.34 lid 1

WATERWET. I.c. heeft de minister het verzoek om nadeelcompensatie ten onrechte niet tevens met toepassing van het beoordelingskader van artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet afgehandeld. De gestelde schade is veroorzaakt door de feitelijke peilopzet en deze is een rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer, als bedoeld in artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet. De feitelijke peilopzet heeft plaatsgevonden na de inwerkingtreding van de Waterwet. Dat betekent dat, gelet op artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet, artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet in dit geval van toepassing is. Dat [appellante] ten tijde van de feitelijke peilopzet, nog geen eigenaar van de percelen was, is in dat kader niet relevant. Waar het om gaat, is of zij als gevolg van de feitelijke peilopzet schade heeft geleden of zal lijden, die redelijkerwijs niet of niet geheel voor haar rekening behoort te blijven en die niet of niet voldoende anderszins is verzekerd.

[ECLI:NL:RVS:2020:1928](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 637

MK CRvB, 06-08-2020, 19/2448 AW

korpschef van politie.

Barp 1 lid 1 aanhef en onder pp, 54b lid 1

AMBTENARENRECHT. BEROEPSINCIDENT. De door de korpschef voorgestane restrictieve uitleg van artikel 1, aanhef en onder pp, van het Barp, zoals die mede blijkt uit de onder 4.6.1 weergegeven uitgangspunten, leidt er in wezen toe dat een politieambtenaar slechts in uitzonderlijke en extreme situaties aanspraak kan maken op volledige vergoeding van de schade die hij lijdt ten gevolge van een dienstongeval. Een dergelijke uitleg verdraagt zich niet met tekst, doel en strekking van deze bepaling en kan daarom niet als juist worden aanvaard. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het dienstongeval dat betrokkene is overkomen dient te worden gekwalificeerd als een beroepsincident.

4.5.1. De Raad stelt voorop dat aan de korpschef, anders dan deze veronderstelt, geen beoordelingsvrijheid toekomt bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een 'gevaarzettende situatie die rechtstreeks verband houdt met de taakuitoefening van de ambtenaar en waaraan hij zich vanwege zijn specifieke functie niet kan onttrekken' als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder pp, van het Barp. Daartoe is het volgende van betekenis.

4.5.2. Voor de bevoegdheid van de korpschef om artikel 54b, eerste lid, van het Barp toe te passen is vereist dat sprake is van een beroepsincident. Bij de in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder pp, van het Barp neergelegde omschrijving van het begrip beroepsincident en in het bijzonder bij het onderdeel 'gevaarzettende situatie' van die omschrijving gaat het om een in de regeling opgenomen, objectief bedoelde norm. Dit brengt mee dat de Raad het standpunt van de korpschef dat geen sprake is van een beroepsincident vol dient te toetsen. In het kader van deze toetsing zal de Raad eerst de juistheid beoordelen van de uitleg die de korpschef blijkens de door hem gehanteerde uitgangspunten aan de term 'gevaarzettende situatie' heeft gegeven.

4.6.1. De korpschef heeft in hoger beroep erop gewezen de volgende uitgangspunten te hanteren bij de beoordeling of in individuele gevallen sprake is van een beroepsincident [...].

4.6.2. De korpschef heeft het criterium van een 'bijzonder gevaarlijke, risicovolle situatie', waaraan moet worden voldaan om van een beroepsincident te kunnen spreken, ontleend aan de nota van toelichting bij de beroepsincidentenregeling in het ARAR. De nota van toelichting bij de beroepsincidentenregeling in het Barp noemt dit criterium echter niet en de in de nota van toelichting opgenomen voorbeelden bieden evenmin een aanknopingspunt voor de conclusie dat de regelgever van het Barp verder heeft willen gaan dan een gevaarlijke, risicovolle situatie. De door de korpschef voorgestane restrictieve uitleg van artikel 1, aanhef en onder pp, van het Barp, zoals die mede blijkt

uit de onder 4.6.1 weergegeven uitgangspunten, leidt er in wezen toe dat een politieambtenaar slechts in uitzonderlijke en extreme situaties aanspraak kan maken op volledige vergoeding van de schade die hij lijdt ten gevolge van een dienstongeval. Een dergelijke uitleg verdraagt zich niet met tekst, doel en strekking van deze bepaling en kan daarom niet als juist worden aanvaard.

4.7. Zoals onder 1.2 is vermeld, heeft betrokkene een zich hevig verzettende verdachte aangehouden. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat deze situatie vergelijkbaar is met de voorbeelden van gevaarzettende situaties die zijn vermeld in de nota van toelichting bij de beroepsincidentenregeling van het Barp, in het bijzonder met de aldaar genoemde situatie van een arrestantenverzorger die een weerspannige arrestant onder controle moet houden. Dat het aanhouden van een zich verzettende verdachte behoort tot de normale werkzaamheden van een politieambtenaar, zoals de korpschef heeft aangevoerd, is, gelet op 4.6.2, niet van belang voor de beoordeling van de vraag of een dienstongeval moet worden aangemerkt als een beroepsincident.

4.8. Uit 4.7 volgt dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het dienstongeval dat betrokkene op 13 maart 2017 is overkomen dient te worden gekwalificeerd als een beroepsincident. Het hoger beroep slaagt niet, zodat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1791](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad: [ECLI:NL:CRVB:2020:1793](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 638

MK CRvB, 04-08-2020, 17/6077 PW, 18/5959 PW

Het college van burgemeester en wethouders van Gilze en Rijen.

PW

PARTICIPATIEWET. BESLAGVRIJE VOET. DRAAGKRACHT. Nu de wetgever voor de uitgestelde invoering van de Wet vereenvoudiging beslagvrije voet geen inhoudelijke, maar alleen praktische en technische gronden heeft (gehad) en om verschil met door bestuursorganen opgelegde boetes te voorkomen, ziet de Raad in de oproep van de staatssecretaris aanleiding om vanaf de datum van deze uitspraak ook vooruit te lopen op de invoering van deze wet. De Raad zal daarom, in zaken zoals die van appellant, waarbij hij zelf de boete vaststelt én waarbij de draagkracht bij de vaststelling van de hoogte van de boete betrokken is, niet langer uitgaan van een beslagvrije voet van 90% van de toepasselijke bijstandsnorm, maar van 95%. Dit heeft tot gevolg dat ook bestuursorganen die een boete opleggen en rechters in eerste aanleg die zelf een boete vaststellen vanaf nu zullen moeten anticiperen op de invoering van de Wet vereenvoudiging beslagvrije voet.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1525](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 639

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 04-08-2020 (publ. 05-08-2020), ROT 20/3848

burgemeester van de gemeente Dordrecht, verweerder.

Drank- en Horecawet 3 lid 1

Algemene plaatselijke verordening Dordrecht (APV) 2:30, eerste lid, aanhef en onder b, **APV. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. Sluiting horecabedrijf voor twee weken. Niet naleving maatwerkvoorschriften en voorschriften uit het veiligheidsplan (aanwezigheid beveiliging en geen glaswerk op terras na 22:00 uur).**

VOORLOPIGE VOORZIENING. SPOEDEISEND BELANG. Gelet op het feit dat horecagelegenheden in zijn algemeenheid financieel zwaar zijn en worden geraakt door de Corona-maatregelen en de sluiting van [...] voor de duur van twee weken ook verstrekkende financiële gevolgen kan hebben voor verzoekers, is de voorzieningenrechter van oordeel dat in dit geval sprake is van spoedeisend belang.

VEILIGHEIDSPLAN. CORONA. Hoewel het veiligheidsplan is gebaseerd op een gemiddelde aanwezigheid van 75 personen in het café en er op de hiervoor genoemde avonden gelet op de toen geldende Corona-maatregelen maximaal 30 personen binnen aanwezig mochten zijn, betekent dit niet dat verzoekers eenzijdig konden bepalen dat zij zich op deze avonden niet aan het veiligheidsplan hoefden te houden. Het had op de weg van verzoekers gelegen om, als zij meenden dat het veiligheidsplan gelet op de toen geldende Corona-maatregelen moest worden aangepast, hierover in contact te treden met verweerder. Dit hebben zij niet gedaan.

Wijst het verzoek af.

[ECLI:NL:RBROT:2020:6851](#)

JnB2020, 640

MK ABRS 22-07-2020, 201907605/1/A3

dagelijkse besturen van de bestuurscommissies van zeven stadsdelen van de gemeente Amsterdam (hierna tezamen en in enkelvoud: het dagelijks bestuur).

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 2.50

APV. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. De wijze waarop in dit geval deelfietsen worden aangeboden en verhuurd, levert geen overtreding op van artikel 2.50, eerste lid, van de APV. Het moet gaan om het aanbieden van diensten die door personen in de openbare ruimte worden aangeboden. In dit geval ontbreekt het

element van opdringen bij verrassing aangezien via een app de deelfiets kan worden besteld.

[...] het dagelijks bestuur [heeft] FlickBike een last onder bestuursdwang opgelegd, inhoudende dat zij alle deelfietsen die door haar te huur worden aangeboden op of aan de weg, binnen drie weken uit de openbare ruimte dient te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] 5.2. De Afdeling is anders dan de rechtbank van oordeel dat de wijze waarop FlickBike haar deelfietsen aanbiedt en verhuurt geen overtreding oplevert van artikel 2.50, eerste lid, van de APV. De Afdeling overweegt hiertoe dat blijkens de bewoordingen van artikel 2.50, eerste lid, van de APV het moet gaan om het aanbieden van diensten voor een werkzaamheid. Dit betekent dat de dienst steeds gekoppeld moet zijn aan de werkzaamheid. Hieruit volgt dat het moet gaan om het aanbieden van diensten die door personen in de openbare ruimte worden aangeboden. Bevestiging hiervoor vindt de Afdeling in de voorbeelden die in artikel 2.50, eerste lid, van de APV worden genoemd. Hoewel zij niet limitatief zijn, hebben deze voorbeelden uitsluitend betrekking op de situatie waarbij een persoon in de openbare ruimte een bepaalde dienst aan voorbijgangers aanbiedt, zoals een schoenpoetser, een gids of een bewaker van voertuigen. De Afdeling vindt hiervoor voorts bevestiging in de toelichting bij artikel 2.50 van de APV waaruit blijkt dat met de bepaling mede is beoogd te voorkomen dat voorbijgangers in de openbare ruimte bij verrassing allerlei diensten worden opgedrongen. Bij het aanbieden van deelfietsen door FlickBike ontbreekt dit element van opdringen bij verrassing aangezien via een app de deelfiets kan worden besteld. Het publiek wordt niet op straat door een persoon benaderd, maar kan desgewenst en op eigen initiatief zelf via een app een deelfiets huren. Er is dan ook geen sprake van het aanbieden van diensten voor een werkzaamheid. Nu het technisch onderhoud van de deelfietsen op een andere locatie en op een ander tijdstip dan de verhuur via een app van de deelfietsen plaatsvindt, kan dit onderhoud -anders dan het dagelijks bestuur betoogt- niet als een werkzaamheid in de zin van artikel 2.50 van de APV worden aangemerkt. Voor het oordeel dat het aanbieden van deelfietsen niet onder de reikwijdte van artikel 2.50, eerste lid, van de APV valt, vindt de Afdeling ook bevestiging in de omstandigheid dat, zoals ter zitting van de zijde van dagelijks bestuur is medegedeeld, de gemeenteraad in 2019 de APV heeft gewijzigd. De gemeenteraad heeft een nieuw artikel in de APV opgenomen, namelijk artikel 2.50a, waarbij het verboden is om zonder vergunning van het college fietsen die op of aan de weg staan ter gebruik aan derden aan te bieden tegen betaling of anderszins met commerciële doeleinden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1767](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2020, 641

MK ABRS, 29-07-2020, 201907591/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) 26

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 14

Eerste Protocol bij het EVRM 1

Wet op de huurtoeslag (Wht) 13 lid 1 onder a en b

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. LEEFTIJDGRENSEN. DISCRIMINATIEVERBOD. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de lagere maximumhuurgrens voor huurders tot 23 jaar zoals vervat in artikel 13, eerste lid, onder a en b, van de Wht, is gebaseerd op de opvatting dat jongere alleenstaanden met wat minder woongerief kunnen volstaan dan andere categorieën woningzoekenden. Voor het oordeel dat deze opvatting van de wetgever niet meer houdbaar is, bestaat geen aanleiding. Het beroep van [appellant] op het discriminatieverbod zoals dat is neergelegd in de artikelen 26 van het IVBPR en 14 van het EVRM, gelezen in samenhang met het recht op ongestoord genot van eigendom zoals vervat in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, kan niet slagen.

[ECLI:NL:RVS:2020:1810](https://ecli.nl/RVS:2020:1810)

JnB2020, 642

Rechtbank Limburg, 07-08-2020 (publ. 10-08-2020), AWB 18/2709

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:73

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 28 lid 1, 30 lid 1, 31

Uitvoeringsregeling Awir 7 lid 3, lid 6 (oud)

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. PERSOONLIJKE BETALINGSREGELING. EXCEPTIEVE TOETS. SCHADEVERGOEDING. UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN. Afwijzing (vierde) verzoek van eiseres om een persoonlijke betalingsregeling voor de terugbetaling van kinderopvangtoeslag betreffende de berekeningsjaren 2012, 2013 en 2014.

Verweerder neemt naar het oordeel van de rechtbank terecht het standpunt in dat in dit geval sprake is van opzet of grove schuld in de zin van artikel 7, zesde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir, zoals die bepaling luidde ten tijde van de bestreden besluitvorming.

Een intensieve exceptieve toetsing van het toegepaste artikel 7 acht de rechtbank op zijn plaats. Verwijzing naar ABRS 12-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:452](https://ecli.nl/RVS:2020:452). In dit geval is het blijven tegenwerpen van opzet/grote schuld zoals dat bij het primaire besluit is gedaan, onevenredig aan het doel dat met artikel 7, zesde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir, zoals dat destijds luidde, werd beoogd. De rechtbank is daarom van oordeel dat artikel 7, zesde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir ten aanzien van de aanvraag van eiseres buiten toepassing moet worden gelaten.

De rechtbank veroordeelt de Belastingdienst Toeslagen tot vergoeding van materiële en immateriële schade.

Ten overvloede benadrukt de rechtbank dat in dit geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:5892](https://ecli.nl/RBLIM:2020:5892)

[Naar inhoudsopgave](#)

Noodverordening

JnB2020, 643

Voorzienenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 05-08-2020, LEE 20/2190

voorzitter van de Veiligheidsregio Fryslân, verweerder.

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Fryslân (Noodverordening)

NOODVERORDENING. CORONA. Afwijzing verzoek ontheffing Noodverordening van de anderhalve meter-regel. Achtergrond van dit verzoek is dat verzoeker op een zodanige wijze zogeheten spat- of kuchschermen heeft aangebracht in zijn City Train dat daardoor naar zijn mening verspreiding van het coronavirus voldoende wordt voorkomen. Verzoeker verzorgt recreatieve rondritten door de binnenstad van Leeuwarden.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoekers beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt. De exploitatie van City Train is niet gelijk aan of vergelijkbaar met de door verzoeker genoemde horeca-activiteiten. Ook verzoekers vergelijking met overige activiteiten gaat mank.

Naar voorlopig oordeel is het bestreden besluit echter wel onvoldoende deugdelijk gemotiveerd met betrekking tot de gemaakte belangenafweging. Geen aanleiding voor een voorlopige voorziening. Voldoende aannemelijk is dat verweerder dat gebrek in het besluit op bezwaar zal kunnen herstellen door daarin zijn afweging alsnog afdoende te onderbouwen.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2715](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

JnB2020, 644

MK ABRS, 29-07-2020, 201907987/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Grondwet (Gw) 9

Gemeentewet 172 lid 3

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 3, 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Actie om op 4 mei kort voor de Nationale Dodenherdenking een luchtalarm af te laten gaan nabij de Dam, waarna [appellant] en andere deelnemers tijdens de twee minuten stilte in stilte zullen weglopen, valt niet te kwalificeren als een manifestatie in de zin van de WOM en dus ook niet als een betoging in de zin van artikel 9 van de Gw. Vanwege het tijdstip, de plaats en de vorm van de actie, overheerst de feitelijke dwang dermate en komt de gemeenschappelijke meningsuiting van de actie zodanig op de achtergrond, dat van een betoging in de zin van artikel 9 Gw geen sprake meer is.

[...] Bij brief van 29 april 2018 heeft [appellant] de burgemeester bericht dat hij voornemens is op 4 mei 2018 kort voor 20.00 uur een luchtalarm af te laten gaan nabij de Dam, waarna hij en andere deelnemers tijdens de twee minuten stilte in stilte zullen weglopen.

Bij besluit van 30 april 2018 heeft de burgemeester [appellant] medegedeeld dat zijn voornemen een strafbaar feit oplevert en dat de door hem aangekondigde actie niet wordt geduld.

Bij besluit van 1 mei 2018 heeft de burgemeester [appellant] een gebiedsverbod opgelegd voor de binnenstad van Amsterdam, op 4 mei 2018 tussen 18:00 en 22:00 uur.

[...] 10. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht de burgemeester in zijn standpunt is gevolgd dat de door [appellant] op 29 april 2018 aangekondigde actie niet valt onder het recht van betoging dat artikel 9, eerste lid, van de Gw beschermt. De Afdeling overweegt hiertoe dat bij de aangekondigde actie, vanwege het tijdstip, de plaats en de vorm van de actie, de feitelijke dwang dermate overheerst en de gemeenschappelijke meningsuiting van de actie zodanig op de achtergrond komt dat van een betoging in de zin van artikel 9 Gw geen sprake meer is. De voorgenomen actie zou de Nationale Herdenking, die zich bij uitstek richt op het in serene rust en eerbiedwaardige stilte herdenken van oorlogsslachtoffers, op dermate wijze overheersen dat dit de mensen, die ervoor kiezen gezamenlijk gebruik te maken van hun vrijheid van meningsuiting door de Nationale Herdenking op de Dam mee te maken of te volgen, feitelijk belet deel te nemen aan de herdenking. Daarbij is van belang dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, het laten afgaan van een luchtalarm tot net voor de twee minuten stilte de Nationale Herdenking dermate zou verstoren dat deze feitelijk onmogelijk wordt gemaakt. De Nationale Herdenking behelst niet alleen twee minuten stilte maar bestaat uit een langer programma dat al begint om 18.00 uur. Ook vóór de twee minuten stilte is er een serene rust op de Dam, waarbij stil wordt gestaan bij de herdenking. Het luid genoeg laten afgaan van een luchtalarm, zodat iedereen op de Dam dit kan horen, verstoort de rust en saamhorigheid die er heerst. Daarnaast is het zeker niet ondenkbeeldig dat dit luchtalarm van invloed zal zijn op de sprekers, de mogelijkheid om de proloog te volgen en de kranslegging mee te maken. Daarom heeft het maken van lawaai bij de Nationale Herdenking niet enkel een verstoring effect, maar maakt dit het feitelijk onmogelijk om de herdenking doorgang te laten vinden. Het uitdragen van de mening bij de actie is daarom ondergeschikt aan het doel van [appellant] om de toegestane manifestatie, de Nationale Herdenking, feitelijk te stoppen. Voorts bestond er een zeer reële kans dat de actie een verstoring van de openbare orde en veiligheid met zich zou brengen. Dat de actie van tevoren is aangekondigd maakt dit niet anders. Gelet op gebeurtenissen in het verleden is niet ondenkbaar dat de actie kan leiden tot gevoelens van angst en paniek, ook als mensen van tevoren op de hoogte zijn. Een paniecreactie kan zich, zoals de burgemeester stelt, vervolgens snel verspreiden door een menigte. [appellant] heeft voorts aangegeven geen maatregelen te treffen om de aangekondigde actie ordelijk te laten verlopen of open te staan voor alternatieven die minder verstoring zijn. [...]

Nu de door [appellant] aangekondigde actie niet te kwalificeren is als een manifestatie in de zin van de Wom en dus ook niet als een betoging in de zin van artikel 9 van de Gw komt die actie geen grondwettelijke bescherming toe.

[...] 12. Nu in overweging 10 is overwogen dat de door [appellant] aangekondigde actie niet onder het door artikel 9, eerste lid, van de Gw beschermde recht van betoging valt, faalt het betoog van [appellant] dat het gebiedsverbod hiermee in strijd is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1835](https://ecli.nl/rvs/2020:1835)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2020, 645

Voorzieningenrechter ABRS, 12-08-2020, 202003642/1/A2 en 202003642/2/A2

raad voor rechtsbijstand (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6, 13

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder a

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 3 aanhef en onder b en e

RECHTSBIJSTAND. SLAGINGSKANS VORDERING. De raad mag, aan de hand van de bij de aanvraag gegeven motivering, de slagingskans van de concrete vordering bij zijn beoordeling van de toevoegingsaanvraag betrekken. De materiële beoordeling door de raad moet naar haar aard terughoudend zijn. Een volledige beoordeling van de zaak waarvoor de toevoeging wordt aangevraagd is immers voorbehouden aan de rechter bij wie de zaak dient. Geen strijd met artikelen 6 en 13 EVRM.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een toevoeging [...].

[...] Is de aanvraag kennelijk van elke grond ontbloot?

[...] 5.2. Zoals de Afdeling vaker heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de ook door de raad vermelde uitspraak van 8 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3015](#)) is in de nota van toelichting bij artikel 3, aanhef en onder b, van het Brt (Stb. 1994, 32) vermeld dat een rechtsbijstandverzoek enige kans van slagen dient te hebben en dat het verlenen van rechtsbijstand niet zinvol is indien ter onderbouwing van het verzoek geen of een volstrekt ontoereikende grond wordt aangevoerd. De beantwoording van de vraag of hiervan sprake is vereist een individuele, materiële toets. De raad mag dus, aan de hand van de bij de aanvraag gegeven motivering, de slagingskans van de concrete vordering bij zijn beoordeling van de toevoegingsaanvraag betrekken. Dat de raad dit doet, betekent, anders dan [appellant] heeft gesteld, nog niet dat hij daarmee op de stoel van de rechter gaat zitten. Daarbij geldt, mede door het gebruik van het woord "kennelijk" in het tweede lid, onder a, van artikel 12 van de Wrb, wel dat de materiële beoordeling door de raad naar haar aard terughoudend moet zijn. Een volledige beoordeling van de zaak waarvoor de toevoeging wordt aangevraagd is immers voorbehouden aan de rechter bij wie de zaak dient.

5.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het op de weg van [appellant], als aanvrager van een toevoeging, ligt om zijn aanvraag te onderbouwen en om de noodzaak van rechtsbijstand aan te tonen. [...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat, gelet op het duidelijke oordeel van de kort gedingrechter over de mogelijkheden die [appellant] in de strafrechtelijke procedure heeft gehad om een advocaat te krijgen en gelet op de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad over de bevoegdheidsverdeling tussen de burgerlijke rechter en de strafrechter en de aanvullende rechtsbescherming door de burgerlijke rechter ([ECLI:NL:HR:2018:1806](#)), de raad van [appellant] mocht verwachten dat hij beargumenteert en onderbouwt waarom voor het kort geding in hoger beroep een

toevoeging zou moeten worden verstrekt. Dat die procedure een volledige herkansing betreft, zoals [appellant] heeft gesteld, betekent niet dat [appellant] die argumentatie en onderbouwing niet hoeft te geven. De voorzieningenrechter van de Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de raad zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de aanvraag kennelijk van elke grond is ontbloot omdat [appellant] geen inhoudelijke gronden heeft aangevoerd noch heeft toegelicht waarom het hoger beroep kans van slagen heeft.

[...] Strijd met de artikelen 6 en 13 EVRM?

[...] 6.2. Artikel 12, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wrb, gelezen in samenhang met artikel 3, aanhef en onder b en e, van het Brt leidt alleen tot beperking van de subsidiëring van rechtsbijstand in het geval een aanvraag kennelijk van elke grond is ontbloot, omdat deze aanvraag betrekking heeft op een vordering waarvoor de rechtzoekende geen of een volstrekt ontoereikende grond verschaft en waarvan gezien recente rechtspraak redelijkerwijs mag worden aangenomen dat deze geen kans van slagen heeft. In het licht van de rechtspraak van het EHRM moet die beperking, die betrekking heeft op de slagingskans van een concrete vordering, met het oog op de financiële beheersbaarheid van het systeem van rechtsbijstandsverlening, gerechtvaardigd worden geacht. Die beperking schaadt het recht op toegang tot de rechter niet in essentie. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1906](#)

JnB2020, 646

ABRS, 22-07-2020, 202001436/1/A2

raad voor rechtsbijstand Amsterdam (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Algemene verordening gegevensverwerking (AVG) 14 lid 3

Uitvoeringswet AVG 35

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2, aanhef en onder g, 28

RECHTSBIJSTAND. FEITELIJKE EN JURIDISCHE COMPLEXITEIT. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het beleid van de raad, zoals neergelegd in werkinstructie R010, niet in strijd is met artikel 28 van de Wrb nu dit beleid een uitzonderingsmogelijkheid bevat voor gevallen die feitelijk en/of juridisch complex zijn. Op grond van dit beleid worden, anders dan [appellant] betoogt, aanvragen om toevoegingen in zaken over de AVG dan ook niet categorisch afgewezen.

Niet is gebleken dat de raad zijn beleid in de besluitvorming over de aanvragen van [appellant] onjuist heeft toegepast. Nu [appellant] een beroep doet op de uitzonderingsgrond in werkinstructie R010, is het aan hem om aannemelijk te maken dat de daarin beschreven uitzondering zich voordoet. De raad heeft voldoende gemotiveerd dat uit de overgelegde stukken niet blijkt dat de zaken feitelijk of juridisch complex zijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:1743](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Wet op de rechtsbijstand](#).

[Naar inhoudsopgave](#)